

den ene Haand under Kinden, den anden støttet til Haandtaget af sin Stok.

„Sig mig, Betty,“ sagde han lidt efter i samme dæmpede Tone som før. „Kan du huske Mørkningstimerne derhjemme, da vi var Børn? Kan du huske . . . Moder sad i Lænestolen i den grønne Stue, hvor Lyset fra Gadelygten faldt ind, . . . og vi sad omkring hende paa Skamler eller oppe paa hendes Skød. Hun fortalte os Æventyr om Kæmper og Kongesønner, der drog ud i Verden for at plante Kristi Banner mellem Hedningefolket.“

„Jeg var jo saa lille dengang, Emanuel. Jeg husker kun lidt fra den Tid, da Moder var helt rask.“

„Aa ja, det er sandt. Men jeg var jo nogle Aar ældre. Og jeg var selv begyndt at læse i Sagnhistorien og Krønikebøgerne dengang. Jeg vilde være Soldat og Kriger og forstod slet ikke, hvorfor Moder bestandig sagde, at jeg skulde være Præst. Saa en Aften, da jeg spurgte hende derom, strøg hun mig over Haaret og sagde: „Fordi jeg tror, at det er Guds Bestemmelse med dig, min Dreng!“ Jeg husker endnu tydeligt det underlige Indtryk, de Ord gjorde paa mig. Den Aften læste jeg for første Gang af mig selv i Biblen.“